

Nr 359.

Av herr **Wallén m. fl.**, *angående genomförande av effektivare ockerlagstiftning.*

Tätt och ofta innehåller dagspressen meddelanden om att personer vid upptagandet av lån blivit utsatta för ocker på ett rent av upprörande sätt. Räntor upp till 18—20 % ha ingalunda varit ovanliga. Trots detta har det i ett flertal fall inträffat att ockraren icke kunnat fällas till straff på den grund att bevisning saknas därom, att han »ägt kännedom om låntagarens trångmål vid lånets upptagande». I fall då sådan bevisning verkligen kunnat förebringas har straffet i allmänhet stannat vid böter. Ockrarnas verksamhet synes icke vara i avtagande utan torde tvärtom i oroväckande grad öka i antal. Det är därför av alldeles särskild vikt att statsmakterna vidtaga energiska åtgärder för att i möjligaste mån stävja ockrarnas samhällsskadliga framfart.

Det torde vara mera sällan som personer, vilka endast vid enstaka tillfällen utlåna medel, göra sig skyldiga till ocker. Förövarna härav torde man i stället hava att finna bland de s. k. lånekassorna och privatdiskontörerna. Dessa äro ju icke i sin verksamhet underkastade någon som helst kontroll. Behovet av en sådan kontroll i lämplig form torde ligga i så öppen dag att frågan om åtgärder icke längre torde kunna undanskjutas. Detta torde även vara motiverat med hänsyn till de kassor, som bedriva en lojal och samhällsgagnelig verksamhet. Någon svårighet att anordna en lämplig sådan borde icke föreligga, blott man begränsat sig till sådana lånegivare, som annonsera i tidningarna, hålla öppet kontor eller eljest stå allmänheten till tjänst med lån.

En ökad räckvidd av ockerbegreppet torde böra eftersträvas och dessutom torde straffen för ocker böra väsentligt höjas.

Redan 1928 års riksdag hemställde i skrivelse (nr 325) till Kungl. Maj:t om utredning av frågan huruvida och på vad sätt en effektivare lagstiftning mot ocker vid försträckning kunde komma till stånd samt om framläggande för riksdagen av de förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

Denna riksdagens skrivelse synes icke ännu hava lett till något resultat. Det torde därför vara synnerligen angeläget att riksdagen med hänsyn till vad sedan dess förekommit ånyo till Kungl. Maj:t avlåter framställning i frågan.

I anslutning till ovanstående anhålles,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om utredning av frågan huruvida och på vad sätt en effektivare lagstiftning mot ocker vid försträckning må kunna komma till stånd samt framläggande för riksdagen av de förslag vartill denna utredning kan för-
anleda.

Stockholm den 24 januari 1937.

Otto Wallén.

Algot Törnkvist.

Gustaf Arnemark.

John Bergvall.